

Joan He
TURNANIN
SOYU

Çeviren
Setenay Karaçay

Fedakârlıklarıyla
hayallerimi mümkün kılan
anneme ve babama,

I

İHANET

İyi tasarlanmış bir kostüm yeni bir kimliktir, derdi babası, yalnızca halktan kimselerin giydiği pelerinin üzerine geçirirken. Şu andan itibaren, geri dönene kadar ben artık kral değilim.

Bana kostüm yapmayı öğret, diye yalvardı kızı.

Kostüm yapmayı ve daha fazlasını öğretti. Mum ışığında, saraydan kaçmanın bildiği bütün yollarını bir bir anlattı çünkü Yan Kralı Wen hakikati severdi ve bu cilalı duvarların içinde pek az hakikat bulunurdu.

BİR

HAKİKAT NEDİR? BİLGİNLER ONU ARAR. ŞAİRLER ONU YAZAR. İYİ KRALLAR ONU DUYMAK İÇİN ALTIN HARCAR. AMA HAKİKAT, ZOR ZAMANLARDA İHANET ETTİĞİMİZ İLK ŞEYDİR.

ON BİRLER'İN BİRİNCİSİ, HAKİKAT ÜZERİNE

HAKİKAT? KILIK DEĞİŞTİRMİŞ BİR YALANDIR YALNIZCA.

ON BİRLER'İN İKİNCİSİ, HAKİKAT ÜZERİNE

İhanet için mükemmel bir gece yoktur ama söz konusu gece ne-redeyse mükemmeldi. Üç günlük yas töreni sona ermişti ve çoğu kişi orucunu açmak için eve gitmişti. Şehir sokaklarında oyalananlar ise gözlerini Doğu Kapısı'na, kraliçenin yıllık dönüşünü yapacağı yere dikmişlerdi.

Derken sis geldi. Komşu Shanlong Dağları'ndan indi ve ki-reçtaşından bulvarları kapladı. Sis sarayın derinliklerine kadar indiğinde kız ve abisi de geldiler.

Kızın iyi bildiği –kim olduğuna bakılırsa belki de *fazla* iyi bildiği– gizli geçitleri aşılar ve iç avlunun duvarla çevrili koğuşlarıyla bölmeleri arasından geçerek pazar yerine doğru ilerlediler. Genelevler bölgesinin yıkık dökük kemerli kapısına ulaştıkları sırada kızın karnında bir kor kıvılcımlandı. Bazıları şehrin bu en

hırpani ticaret mahallesine sıcaklık satın almak için gelirdi. Peki ya bu kız?

O adalet satın almak için gelmişti.

Karşıya geçmesine kalmadan abisi kızını durdurdu. “Hanımım—”

Böyle bir yerde ona “hanımım” diye seslenecekse Prenses Hesina dese de olurdu. “Efendim, Caiyan?”

“Hâlâ geri dönebiliriz.”

Hesina'nın parmakları kalın ipek kuşağından sarkan küçük cam şişenin etrafında kapandı. *Dönebilirlerdi*. Azminin şişedeki bir damlacık zehir gibi dağılıp gitmesine izin verebilirdi. Kolay olurdu. Sonrasında kendisiyle nasıl yaşayabileceğini bulmaksa... kolay olmayacaktı.

Şişeyi daha sıkı kavrayıp abisine döndü. Bin kesikle ölümü göze alan biri olarak son derece sakin gözükiyordu – kabaca yontulmuş *hanfuya** rağmen jilet gibi giyinmişti ve siyah saçlarının her bir teli, tepesindeki topuzun içinde yerli yerindeydi.

“Tereddüt mü ediyorsun?” *Evet*, demesini umuyordu. Caiyan on beş yaşındayken devlet hizmeti sınavlarını geçmişti. On yedi yaşında kraliyet divanında vikont olmuştu. On dokuz yaşına geldiğinde ne şöhretinin ne de zekâsının bir eşi vardı. Yanlış kararlar vermesiyle bilinmezdi, Hesina adına hareket etmiyorsa tabii.

“Yolunu nasıl bulacaksın ki?” Caiyan soruya soruyla karşılık verdi.

“Anlamadım?”

Caiyan kaşını kaldırdı. “Evet, dememi umuyorsun, böylece tek başına devam edebilirsin. Ama anlaşmamız bu değildi. Oraya kadar yol göstereceğim ya da seni oraya hiç götürmeyeceğim.”

Anlaşmamız. Ancak Caiyan ihaneti böyle basit ifade edebilirdi.

“Seni koruyamam.” Hesina giydiği *ruqunun*** altında bir ayağını diğerine sürttü. “Yakalanırsak... Biri bizi görürse...”

* (Çin.) Han Çinlilerinin geleneksel giysisi. Genellikle bir eteğin üzerine giyilen cüppe ya da ceketten oluşur. -ç.n.

** (Çin.) Kısa ceket ve altına giyilen uzun etekten oluşur. Han Çinlilerinde kadınların geleneksel *hanfusudur*. -ç.n.

Köhne bir hanın kiremit saçağının altında adamın teki var gücyle bir opera söylüyordu, porselen bir şey kırıldı ama Caiyan'ın sesi yine de geceyi yarıp geçti. "Beni korumak zorunda değilsin, hanımım." Uzaklara bakarken yüzünün silueti kızıl fener ışıklarıyla aydınlandı. "O benim de babamdı."

Hesina'nın boğazı düğümlendi. Onu korumak *zorundaydı*, tıpkı babasının –*babalarının*– yaptığı gibi. *Dünyadaki bütün hayatları değiştirmene imkân yok*, demişti babası on yıl önceki o kış gününde, ikizleri –iki sokak çocuğu, çırpı gibi bir kız ve sıtmalı bir oğlan– evlerine getirdiğinde. *Ama birini iki elinle tutup kaldıramazsın, bu da yeter.*

Hesina abisini kaldırmıyordu, yoldan çıkarıyordu. Ama Caiyan eline uzandığında ona tutundu, tam da korktuğu gibi. Abisinin kavrayışındaki özgüven Hesina'ya da güven veriyordu, böylece bölgeye beraber girdiler.

Eğri büğrü çayhanelerin ve hanların, genelevlerin ve rehin dükkânlarının bir panflütü oluşturan kamışlar gibi toplandığı bir dünyaya girdiler. Kâğıt perdeli kapılardan dışarı taşan kadınlar ve erkekler yarı çıplaktı, birtakım uzuvlarını sallıyorlardı. Hesina bakışlarını kaçırdı ve Caiyan'a biraz daha yaklaştı.

"Biraz ilerleyince daha iyi olacak." Caiyan bir zamanlar buradan daha beter sokakları evi bilmmişti, böylece işportacıların arasından etkileyici bir kolaylıkla sıyrıldılar. Ara sıra karşlarına çıkan dilencileri hiç umursamadı, bir blok boyunca peşlerine takılanı bile.

Çatlak bir *ding* çanağındaki bozuk paraları sallarken, "Gece-den sakının," diye bağırdı adam. Hesina yavaşlaşsa da Caiyan onu çektiştirerek ilerledi. "Yağmurdan, tahttan ve Görüden sakının!"

"Aldırma." Caiyan'ın odaklanmış bakışları ışıldadı. "Eski hanedanlıktan bahsediyor."

Ama böyle bir gecede, geçmiş rahatsız edecek kadar yakın geliyordu. Hesina üç asır önceki çağı, köylülerin yaz taşkınlarıyla boğulup kış kıtlıklarında can verdiği zamanları düşünüp ürperdi. Geçmiş imparatorlar haremlerinin, fetihlerin ve ölümsüzlük karışımının peşinde koşarken kraliyet münecimlerinin Gö-

rü'leri, direnişin köklerini daha filizlenmeden sökmek için geleceğe dikilmişti. Hastalık ve açlık yüzünden direnemeyecek kadar zayıf olanlara gelince, müneccimler onları aydınlık istikbalin hayaliyle yatıştırdı.

Ve o istikbal geldi – Ning Dağları'na tırmanan, Kendi'a çöllelerini geçen ve krallığın surlarını aşmış son eski imparatorun kellesini tahtında otururken uçuran on bir kavgacı kanun kaçağının eliyle. Serfleri azat edip hendek ve setler inşa etsinler diye işe koştular. Fırtınalar duruldu. Seller kurudu. Kadınların ve sıradan halkın eğitim görmesine kapı açıldı ve müritleri de eski kanun kaçaklarının felsefesini anlatan *Öğretiller* adlı kitabı yaydılar. Yan halkı onlara On Birler diyordu. Efsaneler. Kurtarıcılar. Kahramanlar.

“Yalancı iblisten sakının.”

Elbette düşmanlar –imparatorun yoldaşları, müneccimler olmadan kahramanlar biçimlenemez. On Birler, müneccimlerin diğer insanlarınkine göre daha hızlı buharlaşan ve tutuşturulunca mavi mavi yanan eşsiz kanları sayesinde onların kökünü kazıdı. Yeni çağı onların entrikalarından korumak için on binlercesini kazığa geçirip yaktılar.

Nedeni ne olursa olsun cinayet cinayettir. Ölen ölmüştür. Müneccimlerden nefret etmek, insanlar böyle hissetmeye devam etse de, Hesina'ya pek mantıklı gelmiyordu. Ama ara sıra, dilencinin meşum uyarılarını bağırıp çağırdığı şu anda olduğu gibi, müneccimlere yönelik acıma duygusu korkuya dönüşüyordu ve zihnindeki müneccim anlayışı yıkılıp yerine bir yenisi yerleşene kadar içi içini yiyordu: kavrulmuş bir bedenin üzerindeki yüzü olmayan kafa, Cehennem'in On Avlusundan çıkıp gelmiş gibi gözükten gözsüz, dişsiz bir canavar.

Hesina bu görüntüyü zihninden silene kadar dilenci gitmişti ve yerini alan başka bir dilenci aynı teraneleri sürdürüyordu – hem de çok tanıdık bir kadın sesiyle.

“Geride bıraktıklarınızdan sakının.”

Olamaz.

Başlıklı bir figür kararlı adımlarla onlara doğru gelirken Hesina olduğu yerde döndü.

“Bak sen. Bunlar da kimmiş?” Yeni gelen, Hesina’nın etrafında dolandı. “İpek *ruqunu* pek beğendim. Tam da halktan insanlara özgü. Sana gelince...” Caiyan’ın pelerinini kenara çekti ve altındaki sade *hanfuya* bakıp kaşlarını çattı. “Haşarılık peşinde, şen şakrak, on dokuz yaşında bir oğlan gibi gözükme için *bunu* mu giyiyorsun? Nesin sen, çulsuz bir âlim mi?”

Caiyan pelerinini düzeltti. “Bir müzikhaneye gidiyoruz.”

Kız bir elini kalçasına yasladı. “Sanki ‘genelev’ dememiş miydin?”

“Öyle bir şey demedim.”

“Dediğine yemin—”

Şaşkınlığını atlatan Hesina, bakışlarını Caiyan’a dikip, “Sanki,” dedi dişlerinin arasından, “*hiç kimseye* bunun hakkında *hiçbir şey* söylemeyecektin.”

Bunun üzerine Caiyan bakışlarını yeni gelen kıza çevirdi. “Sana söylersem gelmeyeceğini söylemiştin.”

Hesina, “Sen de buna inandın!” diye bağırды, Caiyan’sa burun köprüsünü iki parmağıyla sıktı.

“Haklısın, hanımım. Affet beni.”

“Şimdi, Na-Na.” Kız başlığını indirdi ve örgülerini kabartıp düzeltti. Kafasının arkasına kelebek kanatları gibi tutturulan, parlak kurdelelerle örülmüş saçları Yan Lilian’ın kendine özgü tarzının bir parçasıydı. İkizi Caiyan’ın kestane rengi gözlerinden birazcık daha açık renk olan gözlerindeki haylazlık da öyle. “Bu taş kafa denedi. Kendisine şantaj yapmam onun suçu değil. Hem, bensiz ihanet etmenize izin vereceğimi mi sandın?”

Hesina öfkelense mi, dertlense mi bilemedi. “Oyun değil bu.”

“*Söz vermiştin.*” Caiyan daha çok dertlenmiş gibiydi.

Lilian onu görmezden gelip Hesina’ya döndü. “Tabii ki oyun değil. Üç kişiye uygun, tehlikeli ve önemli bir görev. Şöyle düşün: Bu yasaklı irfanı dinlemek için bir kişi lazım, davetsiz misafirlere karşı kapıyı tutacak bir kişi ve davetsiz misafirleri dövmek için de bir kişi.”

Hesina, Caiyan'a, "Gönder şunu," diye emretti.

Lilian dans eder gibi Caiyan'dan uzağa kaçtı. "Divandaki bütün o burnu havada arkadaşlarına, meşhur Yan Caiyan'ın boş vakitlerinde erotik romanlar okuduğunu hâlâ *söyleyebilirim*. En son favorin kimdi? Wang Hutian mı?"

Caiyan boğulur gibi bir ses çıkardı. Lilian güldü. Hesina ise ay ışığının altında uzayan gölgelerini seyretti.

Zaman kaybediyorlardı.

Aklından geçenleri okumuş gibi, "Hadi gidelim," dedi ve Hesina'nın koluna girdi. "Yoldayken de benden kurtulmaya çalışabilirsin."

Hesina zahmet etmemesi gerektiğini biliyordu. İki yandaki alçak dükkânlar daha uzun, sütunlu binalara dönüşürken sessizlik içinde ilerlediler.

Uydurma sarhoş şarkılarının yerini zither ve *pipalardan** yükselen müzik aldı.

"Gelmemeliydin," dedi Hesina sonunda.

"Birazcık tehlike de olmazsa hayatın ne anlamı var ki?"

"Ciddi ol."

"Ciddiyim, Na-Na." Lilian, tam bir abla gibi, hâlâ Hesina'nın çocukluktan kalma lakabını kullanıyordu. "Babamız aramızda olmasa da unutulmayacak. Biz buradayken asla."

"Bu..." Rahatlatıcıydı. Hesina'nın sevdiği ve kaybedebileceği daha fazla insan olmasıysa korkutucu. "Teşekkürler," dedi boğuk bir sesle.

"Eh, zaten bu insanla buluşmamızın sonu bin kesikle ölüm *olabileceğine* göre belki de burada fazla kalmayız."

"Lilian!"

"Pardon. Özür dilerim. Bir şey demedim sayalım."

Caiyan biraz ilerlerinde, üç katlı bir binanın önünde durdu. Binanın dışı, tanrıların yeryüzünde yürüdüğü zamanlarda var olduğu söylenen semavi pagodalardan birini andırıyordu. İçerisi

* (Çin.) Gövdesi armut biçimli, dört telli enstrüman. Tarihi, Han Hanedanlığına kadar uzanmaktadır. -ç.n.

ise tam anlamıyla bir müzikhaneydi. Tirabzanlardan boncuklu perdeler sarkıyordu. Özel odalar dantelli perdelerin ardında sanki kızarıyordu. Mekâna adını veren -telleri tıngırdayıp yayı çekilen- müzik havayı dolduruyor, Hesina'nın endişelerini kö-rüklüyordu.

Yükseltilmiş eşiği aşıp giriş salonuna adım atarlarken Caiyan, "Kimsenin gözlerine bakmayın," dedi. "Ve pelerininizin başlığını çıkarmayın," diye komut verdi, kendi başlığını kafasına geçirmeden hemen önce.

Makyajlı kız ve oğlan yığınlarının arasından sıyrılarak gelen bir mama, "Sarı Lotus'a hoş geldiniz," dedi. Aya benzeyen yüzündeki gülümseme Caiyan'a yaklaştığında soldu. "Buraya ilk kez geliyorsunuz sanırım?"

Lilian öksürdü.

"Bir bakalım..." Odalıkları gözleriyle taradı. "Beyaz Şakayık hoşunuza gidebilir—"

"Gümüş Zambak'la buluşmak için geldik," diye sözünü kesti Caiyan.

Mama kaşlarını çattı. "Gümüş Zambak en çok rağbet gören sanatkârımızdır."

"Ben de öyle duydum."

"Kaligrafi, müzik ve danstan oluşan altın üçlünün ustasıdır."

"Bunu da duymuştum."

"Müşterileri konusunda seçicidir ve çalışma saatleri kısıtlıdır." Mama eğildi ve uzun, zümrüt rengine boyalı tırnağıyla Caiyan'ın pelerinindeki sökük bir ipliği çekip çıkardı. "Kendisinin yetenekleri senin gibi insanlarda ziyan olur."

Hesina yutkundu.

Caiyan ise hiç tepki vermeden sıрма işli bir kese çıkardı. "Bu yeter mi?"

Mama keseyi kaptı, ipini çözdü ve içindekilere baktı. Hesina, keseyi yüzüklerle süslü elinde zıplatıp tartan kadının ne düşündüğünü anlayamıyordu, iç çamaşırlarından sızacak kadar terledi.

Sonunda kadın kesenin ağzını büzerek kapattı. "Benimle gelin."

Kadın önlerine düşüp onları mor *zitan** ağacı basamaklardan yukarı çıkarırken ve ikinci kat koridorunda dizili birçok kapıdan birini tıklarken Hesina kendi bileğini çimdikledi. Beş gecedir çeşitli sorularla kendine işkence ediyordu. Bunu yapması doğru muydu? Yanlış mıydı? Eğer yanlışsa yine de bu işin sonunu görece kadar öfkeli, üzgün ya da bencil miydi? Bilmiyordu. Buraya kadar gelmesine rağmen hâlâ bilmiyordu. Ama artık geriye bir tek soru kalmıştı: Hakikati duyacak kadar cesur muydu?

Hesina bunun cevabını biliyordu.

Mama kapıyı tekrar, daha sert tıkladı ve içeriden boğuk bir ses yanıtladı. “Ne?”

“Konukların var.”

“Kaç kişi?”

Lilian, “İki,” dedi. Kapının yanındaki duvara yaslandı. “Ben dışarıda olacağım.”

“Ödeme yaptılar mı?”

Mama dudaklarını ıslattı. “Yaptılar.”

“Kalsınlar o zaman.”

Mama yanlarından ayrıldıktan hemen sonra hiçbir şey olmadı. Kapılar açılmadı. İblisler cezalarını kesmek üzere kırıltı tavandan aşağı inmedi. Ama orada beklerken Hesina'nın zihni kendi iblislerini yarattı. Belki takip edilmişlerdi. Belki biri onu tanımıştı. Belki...

Kapılar aralandı ve Hesina'nın iblisleri ihanetin yüzü karşısında kaçıp gittiler.

Muhteşem bir yüzdü. Yaşı belirsiz. İnci gibi. Kapakları gümüşe boyalı gözleri Hesina'ya şöyle bir bakıp Caiyan'da sabitlendi. Gül rengi dudakları memnuniyetsizlikle kıvrıldı ve Hesina'nın, kendisi kapıdan dışarı bile çıkarılmamışken Caiyan'ın *nasıl* olup da bir odalıktan haberdar olduğunu merak etmek için ancak bir kalp atımı zamanı oldu. Odalık kapıyı arkalarından kapatırken fildişi menteşe bir şarkının son notası gibi yerine yerleşti.

* (Çin.) Nadir bulunan, yüksek özkütlesi nedeniyle suda batan ve ince lif dokusu sayesinde karmaşık oymalara dayanabilen bir tür ahşap. -ç.n.

Ne yazık ki Hesina sınırları bozulduğunda gülmeye fazla meyilliydi. Göğsünü gıcıklayan baskıyı görmezden gelme çabasıyla dikkatini odaya çevirdi. Duvarlarda sergilenen *pipaların* kıvrık boyunlarında fildişi kakma perdeler vardı, armut biçimli gövdelerindeki teller sıkıca gerilmişti. Kalan boşluklar dört sözcüklü beyitler içeren kâğıtlarla kaplanmıştı. Hesina, beyitlerin sadece birini derslerinden hatırladığı için utandı.

Aşağı akar azgın sular;
Yukarı süzülür gerçekleşmemiş rüyalar.

“Çay merasimini atlamak istersiniz herhalde.”

Gümüş Zambak’ın ismi kadar metalik olan sesi Hesina’yı neredeyse yerinden zıplattı.

Kapının yanında dikilen Caiyan, “Doğru,” dedi.

“Öyleyse küçük bir uygulama yapalım, olur mu?”

Hesina incelikle ve cömertçe, *Hiç gerek yok*, dediğini hayal etti ama yalan olurdu bu, Gümüş Zambak da bunu biliyordu. Odalığın elinde şimdiden bir saç iğnesi vardı. Parmağını sivri ucuna bastırıldığı iğneyi yanmayan bir mumun üzerine tuttu. Boncuk gibi bir kan damlası düştü ve fitilin üzerinde dağıldı.

Bir parça duman.

Bir kıvılcım.

Titrek bir alev.

Duman tutuşup mavi ateşe dönüştü.

Hesina’nın bakışları sersemledi. Ateş bulanıklaştı ama mavi kaldı.

Mavi. Mavi. Mavi.

“Güzel numara, değil mi?” diye sordu Gümüş Zambak. Ses tonu sohbet eder gibiydi ama bakışları Hesina’yı paramparça ediyor, olduğu kişinin kökenine iniyordu: Katillerin torunu.

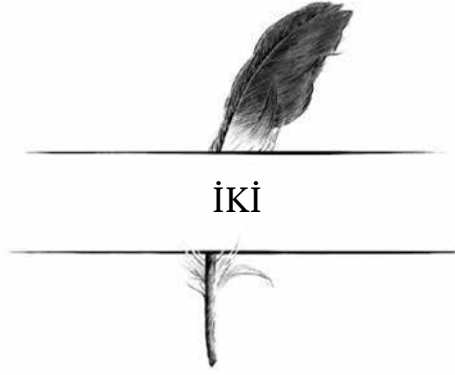
Hesina’nın karnı buruldu. On Birler’in zalim olduğunu düşünmemeliydi. Daha merhametli bir çağ inşa etmişlerdi, daha adil bir çağ; insanlara tanıdıkları müneccimlerin ve soyluların sayısıyla değil de adilce değer verilen bir çağ. Kanunlar tarafın-

dan herkese haklar tanınmıştı – halkı yüzyıllar boyunca manipüle eden müneccimlerden başka herkese. Bin kesikle ölüm müneccimler için merhametli sayılmıştı... ve yeteneklerini kullanmak üzere müneccimlere iş veren insanlar için de.

Hesina gibi insanlar.

Gümüş Zambak otururken Hesina'ya da oturmasını işaret etti. Dizleri titreyen Hesina ipek minderli tabureye çöktü. Biraz geç olsa da daha yüzünü henüz açmadığını fark etti. Kılık değiştirmek saçmalık gibi gözüküyordu şimdi. Çocukça bir oyun gibi. Gümüş Zambak parmağını mendille sararken Hesina soran gözlerle erkek kardeşine baktı.

Caiyan cevap veremeden önce odalık konuştu. “Söyle bakalım, Prenses Hesina.” Topak yapıp ayaklarının altındaki maltızın içine attığı kanlı mendil çabucak alev aldı. “Görmek istediğin nedir?”

İKİ

BİR ŞEYİN FAZLASI –İSTER BAŞARI OLSUN İSTER GÜÇ-
KALBİ ÇÜRÜTÜR.

ON BİRLER'İN BİRİNCİSİ, MÜNECCİMLER ÜZERİNE

DAHA EN BAŞTA BİLE KALPLERİ YOKTU.

ON BİRLER'İN İKİNCİSİ, MÜNECCİMLER ÜZERİNE

Hesina titreyen elleriyle başlığını arkaya itti.

Geleceği görmek için gelmişti. Bilinmezi. Yine de bir anlığına tek görebildiği babasıydı, ulak kostümünü giymiş, zambak tarhında yatan babası. Ne kadar beklediğinden emin değildi. Babasının kalkıp esnemesini, kılık değiştirip arazide keyifle yürümenin ne kadar hoş olduğunu söylemesini beklemişti. Babası hiç kalkmayınca da kendisi uyanmak için beklemişti.

O gün Hesina, Kraliyet Şifacısı'nın eline bir neşter alıp ölü kralın karnını balık temizler gibi yarmasını izlemişti. Bulunacak bir şey yoktu, hiç olmazsa en başta. Şifacı, bitişik odaya doğru ilerlemeden önce kralın ölümünün doğal nedenlerle olduğu sonucuna varmıştı.

Kadın bir saniye daha bekleseydi yarıktan altın rengi bir gazın yükseldiğine şahit olacaktı. Küçük şişedeki bir parçacık dumanı göstermeye çalışan Hesina'ya *inansaydı* Hesina şimdi bura-

da olmazdı. Elleri, tıpkı şifacının cüppesini kavradığı gibi, kendi eteklerini kavramış olmazdı.

Gümüş Zambak'a, "Babamı kim öldürdü?" diye sorarken sesi bu kadar gergin çıkmazdı.

Gümüş Zambak gözlerini kırptı. "Öldürdü mü?"

"Evet, öldürdü!" Hesina tıkanı. "Kral doğal nedenlerle öldü. Fermanlar yalan."

Ama Hesina tüm krallığa hakikati gösterebilirdi. Gümüş Zambak'ın Görü'sü sayesinde suikastçıyı bulabilir, *tianlao** zindanlarına tıkabilirdi; ancak ondan sonra, cana karşılık can aldığı anda belki bu kâbus—

"Kırık parçaların arasında yükselen altın rengi bir gaz Görüyorum," diye başladı Gümüş Zambak. Hesina öne eğildi. "Ama kralı kimin öldürdüğünü Göremiyorum."

Hesina'nın kalbi rüzgârsız kalmış bir uçurtma gibi çakıldı.

"Görebildiğim şey, sana hakikati bulmada yardım edecek kişi."

"Bir temsilci mi?" Hesina hayal kırıklığını maskeleyememişti.

"Evet." Gümüş Zambak dizinin üzerindeki işlemeli kuşağı düzeltti. "Öyle de diyebilirsin."

Hesina şişeciği kalın kuşağına bağlayan kordonu başparmağına doladı. Babasının katilini bulmak için resmi adalet yolunu takip etmeyi seçerse Hesina'nın cinayet iddiasına Tahkikat Dairesi bakacaktı. Davayı resmen mahkemeye devrettiklerinde ise Usul ve Esaslar Bakanı hem müştekiye –bu durumda Hesina'ya– hem de sanığa birer temsilci atayacaktı.

Gümüş Zambak, "Ee?" diye üsteledi. "Duymak ister misin?"

Prensesler dilencilerden pek de farklı değildi. Hesina, ne bulabiliyorsa onu alması gerektiğini öğrenmişti. "Evet."

Gümüş Zambak'ın ceylan gözleri Hesina'nın üzerinde gezindi. Görünüşünde etkileyici hiçbir şey olmadığını kesinlikle bilen Hesina kıpırdandı. Caiyan'ın gözlerinde yanan bilgi açlığından, Lilian'ın şen şakrak dudaklarından yoksundu. Bir keresinde sa-

* (Çin.) Tian, gökyüzü/tanrı anlamlarına gelir; Lao ise yaşlı insanlara hitap eden ken kullanılan bir saygı ifadesidir. Tianlao, yüce tanrı olarak çevrilebilir. –ç.n.

raya konuk olan bir ressam Hesina'nın annesinin yüzüne sahip olduğunu söylemişti ama ikisi de Hesina'nın o yüzü asla kraliçe kadar iyi taşıyamayacağını biliyorlardı. Gümüş Zambak nihayet konuşup, "Bir mahkûm," dediğinde Hesina onun sesinde de benzer bir acıma duyduğunu düşündü.

"Bir... mahkûm." Parmağını sıkıp kan dolaşımını kesen kordonu çözdü, uyuşukluğun yerini iğneler batıyormuş gibi bir his aldı. Babasının adaleti... bir mahkûma emanetti.

Neredeyse gülecekti.

"Affedersin." Eğitimcilerini gururlandıracak kadar soğukkanlıydı. "Bir yanlışlık olmalı."

Gümüş Zambak geri çekildi. "Yanlışlık yok. Seni mahkemede bir mahkûm temsil edecek."

"İmkânsız." *Yalnızca* bir grup ümit vadeden memur adaylarının arasından seçilen çalışkan âlimler mahkemede temsilci olabilirdi. Duruşmalar zekâlarını kanıtlamaları için bir sahneydi ve davayı kazanmanın ödülü de ön eleme sınavlarını atlamaktı. On Birler, aile geçmişi ne olursa olsun tüm aydınlara yükselme şansı vermek için bu sistemi kurmuşlardı. Ama bir suçlu bu sistemde ne kazanabilirdi ki?

Hesina'nın süpheleri daha da yoğunlaştı. "Lütfen tekrar bak."

"Yalan söylediğimi düşünüyorsun."

"Ne? Hayır." Geçmişte insanlar neden müneccimlere inanmışsa Hesina da o yüzden Gümüş Zambak'ın yalan söyleyeceğine inanmıyordu, yani pek değil. Güçlerinin ayrıntılarını içeren kitaplar ve kütüphaneler arındırma sırasında yok edilmiş olsa da belli bazı efsaneler aradan sıyrılmış ve herkesçe bilinir olmuştu. Bunlardan biri de müneccimlerin kendi ömürlerini kısaltmadan görüleri hakkında yalan söyleyemediğiydi. Başka nasıl, demişti âlimler, eski imparatorlar müneccimlerini kontrol altında tutabilirdi ki?

"Neden olmasın?" Gümüş Zambak ayağa kalkıp arkasını döndü. Eflatun eteğinin rengârenk gizli katmanları aşağı döküldü. "Hayatımdan birkaç yıl eksiltmekten korktuğumu mu sanıyorsun?"

Kuşağını gevşetti ve üzerindeki *ruqun* cilalı zemine yayılıp kaldı.

Önce çıplak sırtında çiçeklenen el şeklinde morluklar gözüktü. Sonra yanık izleri. Yüzlerce ince, kırışık çizgi. Sanki biri eğlence olsun diye, hiddetlenmesini izlemek için Gümüş Zambak'ı bıçakla kesip kanatmıştı.

Hesina'nın boğazı tikanırken Gümüş Zambak, “Bazıları bin parçaya bölünmemizi ya da kazıkta yakılmamızı değil, sağ kalmamızı tercih eder,” dedi. “Ölümden korktuğum için hakikati söylediğimi varsayıyorsun ama ölenler şanslıydı. Kıvranamazlar ve titreyemezler.” Gardırobuna doğru ilerledi. “Ya da duymak istediğin şeyleri söylemeye zorlanamazlar.”

Ayaklarının dibindeki maltız hâlâ alev alev yansa da Hesina'nın ayakları buz kesti. Buraya gelmemeliydi. Gümüş Zambak onun için kanını akıtmıştı, onun için Görmüştü ama Hesina ona seçenek sunmamıştı, tıpkı önceki müşterileri gibi. Tökezleyerek ayağa kalktı.

“Ben... Üzgünüm. Hiç... Yani ben hiç... Biz gidelim—”

“Bir mahkûm.” Gümüş Zambak üzerine başka bir *ruqun* geçirip –bu seferki parlak kan kırmızısıydı ve örgü bir kuşakla bağlanmıştı– “Değneği olan. Tüm gördüğüm bu. Benim kanım seyrelmiş. Aramızdan çok azı atalarımız kadar güçlü. Ama bunu da zaten biliyordun, değil mi?”

Anlamlı bakışları, Hesina'nın makyaj masası üzerindeki aynadan yansıyan gözleriyle buluştu.

Hesina'nın ağzı açıldı, kapandı. Hiçbir sözcük çıkmadı.

Kapı tıklatıldı, sonra Lilian'ın sesi duyuldu. “Biri merdivenlerden çıkıyor.”

“Artık gitmelisiniz.” Gümüş Zambak bir çekmecenin kapağını açıp küçük bir kavanoz çıkardı. Kavanozun kapağını açtı ve gözkapaklarındaki gümüş boyayı tazeledi. “İlgilenmem gereken müşterilerim var.”

Hesina, “Ta-tabii,” diye kekeledi. “Gidelim. Ben... Üzgünüm.”

Geriledi, Caiyan da yanına geldi ve çıkması için kapıyı açtı

ama Hesina ansızın donakaldı. İçinde filizlenen soru boğazından yabani otlar gibi yükselip zihnini boğuyordu sanki.

“Neden bana bir şeyler söyledin?”

Gümüş Zambak soğuk bakışlarla, “Bütün bu zaman boyunca sana yalan söylemediğimden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” diye sordu.

Çünkü Caiyan öyle söyledi. Çünkü duyduğuma göre yalan söylemenin bedelini ödermişsin.

“Çünkü bana hak ettiğimden fazlasını gösterdin,” dedi Hesina dürüstçe. “Ve...” Dudağını ısırıp gözlerini kaçırdı. Hesina için, *Saf*, demişti Kraliyet Şifacısı. *Pervasız*. “Ve sana güvenmek istiyorum.”

Çünkü sana acıyorum.

Gümüş Zambak iç çekti. “Gel buraya.”

Hesina temkinli bir tavırla ilerledi, Gümüş Zambak işaret parmağını kaldırıp gösterdi.

Saç iğnesinin açtığı delik yok olmuştu. Yara ne kadar küçük olursa olsun bu kadar hızlı iyileşmesinin imkânı yoktu ve gözlerini Gümüş Zambak’ın pürüzsüz, zarar görmemiş cildine diken Hesina, kadının nefesini kulağında hissedince irkildi.

“Tarihiniz size yalnızca güçlerimizin bize nasıl zarar verdiğini anlatıyor,” diye fısıldadı odalık. “Ama gerçek görüleri dile getirmenin faydaları da var.”

Geri çekildiğinde Hesina’nın kulak kepçesi aynı anda hem sıcak hem de buz gibiydi. “Bana bunu neden anlatıyorsun?”

Gümüş Zambak bir kez daha gözlerini kıza diktiğinde bakışlarındaki buz çözülüp acımaya dönmüştü, sanki insan olan kendisiyken Hesina müneccimdi. “Sen bana neden inanıyorsan ondan: Senin için üzülüyorum.”

Gece yarısını iki gong vuruşu geçerken genelevler bölgesinden ayrıldılar. Doğu pazarının dört bir yanında esnaflar tezgâhlarını toplamış, tatlı şarap lapası ve soya peyniri kızartması *jiutan*larını* arabalara yüklüyorlardı. Hesina kalabalığın içinde bir hayalet

* (Çin.) Genellikle şarap saklamak için kullanılan bir tür toprak kap. -ç.n.

gibi sürüklenirken Caiyan da öfkeli katır arabacılarını ve tahtirevan hamallarını yatıştırıyordu.

“Hoop, önüne bak!”

“Bacağın kopsun mu istiyorsun?”

“Çok özür dilerim,” dedi Caiyan. “Kusurumuza bakmayın. Affedersiniz.”

“Hanımına söyle de gözlerini kullansın.”

Lilian, “Beklesene, Na-Na,” diye seslendi.

Hesina durmadı. Düşünmesi gerekiyordu ve sabit dururken düşünemezdi.

Değneği olan bir mahkûm tarafından temsil edilecekti.

Gümüş Zambak hakikati söylemişti.

Peki, şimdi ne olacak?

Ayakları, onu buraya gelirken geçtikleri terk edilmiş tavernaya yönlendirdi. Elleri bir testi alıp tezgâhtaki musluktan doldurdu. Suyu girişteki beton muhafız aslanın boğazından aşağı damlattı ve heykel, kaidesi üzerinde dönerek yana kaydı.

Birer birer dar delikten aşağı indiler. Lilian heykeli yerine yerleştirirken üzerlerine karanlık çöktü ve Hesina, sonraki adımlarının ne olacağını bir anda çözdü.

“Kraliçe olmam gerekiyor.” diye ilan etti, yeraltı geçidinin basit toprak duvarlarına doğru. Göğsündeki boşluk hissi gibi kadar derin sesi yankılandı.

Lilian, “Tabii ki kraliçe olacaksın,” dedi, tahtın ölen hükümdardan en büyük çocuğuna geçmesiyle işleyen veraset usulünü kastediyordu.

Hükümdar soyundan olsa da olmasa da tüm varislerin hak talep etmeden önce ebeveyninden tasdik alması geleneğine değinen Caiyan, “Annen Ouyang Dağları’ndan döndüğünde tasdikini isteyebilirsin,” dedi.

Tünel boyunca yürürken ikizler karşılıklı konuşup durdular. Usuller. Gelenekler. Usuller. Gelenekler. Hesina’nın tahta çıkmak *istediğini* değil, çıkması *gerektiğini* söylediğini ikisi de fark etmemiş gibiydi.

Günlerini kraliyet kumaşlarına nezaret ederek geçiren Lilian'a imrendi. Siyasetle yatıp siyasetle kalkan Caiyan'a imrendi. Hatta Yan milislerine liderlik eden öz kardeşi Sanjing'e bile imrendi. Saltanat *onların* umutlarına ve hayallerine ulaşmalarına asla engel olmayacaktı.

Ama hayatında ilk kez, Hesina'nın gücünü kullanabileceği bir şey vardı.

"Resmi soruşturma açılmasını istiyorum." Babası hakikate Öğreteler kurallarından ayrılmadan ulaşılmasını isterdi. Bu da bir müneccime değil, Tahkikat Dairesi'ne başvurmak anlamına geliyordu. "Duruşma yapılmasını istiyorum." Geçidin sonuna yaklaşırlarken ayaklarının altındaki zemin yükseldi. "Gerçeklerin divan karşısında gözler önüne serilmesini istiyorum."

Dört saraydan oluşan kompleksin merkezine yerleştirilmiş minyatür sıradağların arasından çıkarlarken, "Gerçekten de değnekli bir mahkûm olduğumu mu düşünüyorsun yani?" diye sordu Lilian.

Öğrenmenin tek bir yolu vardı.

"Siz devam edin." Hesina kuzeye, zindanlara doğru döndü.

Caiyan kızın dirseğini yakaladı. "Daha az şüphe uyandıracak bir saatte gitsen iyi olur."

Lilian da diğer dirseğini tuttu. "Bir kez olsun şu taş kafayla aynı fikirdeyim. Bir seferde bir ihanet yeter."

Hiç ihanet etmemek daha da iyi olurdu.

Hesina silkinerek ikisinden de kurtuldu. "Adamı *hemen şimdi* temsilcim yapacağım demiyorum."

Keşke o kadar kolay olsaydı. Zengin ve güçlülerin –eski hanedanlık zamanında olduğu gibi– en iyi âlimleri tutup her davayı kazanmalarını engellemek için Öğreteler'de her müştekiye ve sanığa rasgele birer temsilci atanması emredilmişti. Hesina bu nedenle kendi temsilcisini seçemezdi. Seçmesi ihanet olurdu. Seçimden sorumlu tek kişiyi –Xia Zhong, Usul ve Esaslar Bakanı, Öğreteler yorumcusu– ikna etmek de ihanet sayılıyordu.

Ama bu, diye düşündü Hesina, başka bir gecenin derdi.

“Öyleyse zindanlarda ne yapacaksın?” Hesina daldığı düşüncelerden uyanırken Lilian konuştu. “Değneğini mi inceleyeceksin?”

Caiyan boğazını temizledi.

Hesina ablasının kolunu pırpışladı. “Bu onuru sana bırakırım.”

“Bu sözünü hatırlatacağım.”

Caiyan, “Geç oldu, hanımım,” diye konuyu değiştirdi. “Mahkûmların bir yere gideceği yok. Yarına kadar bekle, zihnin de daha açık olur.”

Hesina'nın karnını buran korku, *bekleme*, diye homurdandı. Babasını kurtarmak için çok geç kalmıştı, hanedana yayılan “doğal ölüm” haberini durdurmak için çok geç kalmıştı.

Ama Caiyan haklıydı. Bitmek üzere olan yazın sıcaklığıyla geceye rahavet çökmüştü ve Hesina'nın duyuları bulanmaya başlamıştı. Genelevler bölgesine yaptıkları yolculuk sanki çağlar öncesinde kalmıştı ve kraliyet zanaatkârlarının yuvası olan Batı Sarayı'na ulaştıklarında Hesina artık esnemesini bastıramıyordu.

Madalyon gibi yusuvarlak ayın altında, Lilian diğerlerine iyi geceler diledi. Kafes işlemeli kapısının ahşabı; içeride serili, asılı ve yığılı kumaşlar gibi parlak fuşya ve altın rengine boyalıydı. Başka bir dünyaya bakmak gibiydi âdeta, Hesina'nın sahip olmayacağı bir hayata kısacık bir anlığına göz atmak gibiydi. Kapı kayarak kapandı, Hesina ve Caiyan, Doğu Sarayı'nın altında birleşen damarlara benzeyen dehlizlerde devam ettiler. Dört sarayın en büyüğü olan Doğu Sarayı aynı zamanda divan merkeziydi. Dış sarayın merasim koridorlarını geçip iç saraya yaklaştıkça koridorlar daraldı ve gömme tavan alçalmaya başladı.

Kraliyet dairelerinin hemen dışında Caiyan, Hesina'yı durdurdu. “Kararın ne olursa olsun Lilian ve ben senin yanındayız.”

Sözleri buruktu, Hesina'ya babasının söylemiş olabileceği şeyleri hatırlattı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı. “Her şey için.”

Caiyan küçük şişedeki gazdan şüphe etmemişti. Hesina sinir

buhranıyla Caiyan'ın odasına koştuğu zaman kardeşini sakinleştirip seçeneklerini sıralamıştı. Dengeli, güvenilir Caiyan, arkadaş, abi; Hesina'nın minnettarlığına başını hafifçe eğerek karşılık verdi. "Biraz uyumaya çalış, hanımım."

"Sen de." Ama Caiyan'ın kütüphanelere doğru yönelmesiyle Hesina abisinin uyuyacağından şüphe etti.

Hesina tek başına dairesine doğru ilerledi. Kraliyet odalarına giden yol özellikle dolambaçlı yapılmış, olası istilacıların aklını karıştırması için tasarlanmıştı. Bu gece, cilalı koridorlar ağının perdeli cephelerinin arasında âdeta tuzağa düşmüşken Hesina, bir istilacıdan çok da farklı hissetmiyordu. Yarı şeffaf ipeğe işlenmiş desenlerden bazıları çeltik tarlalarını süren mandaları resmediyordu, çoğunda ise On Birler'in devrimi betimlenmişti. Müneccimlerin etrafını saran ateş ve eski imparatorun kesilmiş kafasından sızan kan gölü en ince detaylarına kadar sırma iplikle işlenmişti.

Hesina düzenli nefes alamamaya başladı. *Resimlerden korkma, Küçük Kuşum*, derdi babası olsa. *Onlar sadece sanat eseri.* Ama artık Hesina da geçmişin imparatorları kadar kötüydü. Bir müneccime başvurmuştu. Daha da kötüsü, içten içe müneccime yakınlık duymuştu ama bunu dile getiremeyecek kadar korkaktı.

Geleceği düşünmeye çalıştı. Hataydı bu. Gerçekleştirmesi gereken görevlerin listesi ürkütücüyü. Değneği olan mahkûmu bul. Xia Zhong'u, mahkûmu temsilcisi olarak seçmeye ikna et. Annenin tasdikini al ve saltanatının ilk eylemi olarak halkına krallarının cinayete kurban gittiğini ilan et.

Unutulmaz bir kraliçe olabilirdi – önce bin kesikle ölmezse tabii.

Odasına iyice yaklaşırken Hesina'nın damarlarındaki kan sürünürcesine yavaşladı. Kapısının altından ışık sızıyordu. Çıkmadan önce bütün mumları söndürdüğünden emindi, bu da tek bir anlama gelebilirdi:

İçeride biri vardı.

Nabızı pır pır ederken bir elini oymalı ahşabın üzerine koydu.

Pek fazla seçeneği yoktu. Yürüyüp giderse ziyaretçisi bütün gece dışarıda olduğunu düşünürdü. İçeri girerse nerede olduğunu açıklamaktan başka seçeneği olmazdı.

Tekrar düşününce, belki de mumları söndürmemişti. Kapıyı itip içeri girerken Hesina tüm kalbiyle durumun böyle olduğunu umuyordu.

“Sanjing?” Kapı savrulup kapanırken Hesina’nın ağızı açık kaldı. “Ne işin var burada?”

Hesina’nın öz kardeşi oturduğu kanepeden kalkarken mum ışığı zırhının katmanlarında dalgalandı. Hâlâ tam takım asker üniformasını giyyordu, saçları dağınık bir topuz hâlindeydi, kıvrımlı *liuyedaosu** deri kuşağına asılı kının içindeydi.

İşlemeli perdelerini geçip alçak masanın etrafından ağır adımlarla dolaştı. “Önce sen, sevgili ablam. *Başka bir yerde* ne işin vardı?”

Yaklaştı. Hesina –kahverengi pelerini, delişmen gözleri ve günah şehrinin saçına sinen kokusuyla– karşıdan nasıl gözüktüğünü çok geç fark etti.

Geriledi ama kardeşi daha hızlıydı. Hesina’nın pelerini avuçladı ve parmakları ipek yerine keten kumaşa dokununca kaşlarını çatı. Sanjing kumaşı burnuna yaklaştırdı Hesina’nın kalbi hızla atmaya başladı. Nabzını yavaşlatmaya çalıştı. Sanjing’le kan bağı vardı. Sanjing ona ihanet etmez, onu bin kesikle ölüme terk etmezdi.

“Şehre gitmişsin. Leş gibi tütsü kokuyorsun.”

Hesina’nın korkusu can sıkıntısına dönüştü. Büyük olan *kendisiydi*; toparlanıp sırtını dikleştirerek gayet ortalama olan boyunun olabildiğince uzattı. “Nerede olduğumla ilgilenmene sevindim. Başka? Kiminle konuştuğumu mu denetleyeceksin?”

“Niye uğraşayım ki? Zaten sana adanmış bir eşlikçin var.” Sanjing pelerini bırakınca Hesina yazı masasına doğru geriledi. “Ya da uşağın demeliyim sanırım.”

* (Çin.) Ming ve Qing hanedanlıkları döneminde süvari ve piyadelerin sıklıkla kullandığı kıvrımlı kılıç, söğüt yaprağı kılıcı olarak da adlandırılır. –ç.n.

Hesina masadaki evrakı düzeltti. Fermanlar, önergeler, celpler – annesinin tasdikini alıp tahta çıkana kadar üstlendiği gayriresmî kraliçeliği süresince ona düşen bütün meseleler. Ama Hesina ne kadar odaklansa da ürpertisini bastırıyordu. *On Birler*. Sanjing niye şimdi gelmişti ki, hiç sırası değilken? “*İsmi Caiyan*.”

“Öyle mi? Ben yine de uşak demeyi tercih ederim. Kulağa hoş geliyor.”

Hesina’nın elleri *Öğreteler*’in bir kopyasının üzerinde durakladı. *On Birler*’in inançları hakkında yüzlerce makaleyle dolu, kalın, ağır bir ciltti. Parmaklarını kitabın sırtına bastırırken uyulduğu basınca direniyordu.

Hesina acımasız davranabilirdi. Geçmişe gömmek üzere anlaştıkları konuları deşebilir, kardeşini kaçıracağından emin olduğu sözcükleri sarf edebilirdi. Ama sonunda ağır kitabı *güm* diye yerine bırakmakla yetindi. “Niye buradasın, Jing?”

“Tekrar soruyorum, sen niye burada *değildin*?”

“Adalet aramaya gittim.”

“Ne için?”

Kolları bacakları buz gibi olmuş, kafası ağırlaşmıştı. Bununla uğraşmak için çok yorgundu. Belki de bu yüzden doğruyu söyledi. “Babamız.”

Pelerininin katları arasına uzanıp küçük şişeyi çıkardı. Altın rengi gaz mum ışığında pırıldadı.

Sanjing gözlerini kısarak, “O ne?” diye sordu.

“Zehir.”

Tıslar gibi nefes aldı. “Bunu niye şimdi öğreniyorum?”

“*Gerçekten* de doğal nedenlerle öldüğünü mü düşünmüştün?”

“Kraliyet Şifacısı’nın yalan söylemek için bir nedeni olduğunu düşünmemiştim.” Sanjing yüzünü ovaladı. “Altı’nın kemikleri adına. Ne yapacağız?”

Biz diye konuşması Hesina’yı umutlandırdı ama yeterli değildi. Esas soru, ne *yapabilecekleriydi*. Krallarının huzur içinde öldüğüne inanan bir krallığa karşı sadece onların sözü ve küçük bir şişe vardı. Tahta çıkmaya ihtiyacı vardı yani. Güce ihtiyacı vardı. İkisini de ele geçirdikten sonra: “Soruşturma açacağız.”